

Sygn. akt IV CNP 42/16

POSTANOWIENIE

Dnia 26 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie ze skargi pozwanego
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w B.
z dnia 26 lutego 2016 r., sygn. akt II Ca [...],
w sprawie z powództwa A. J. W.
przeciwko D. W.
o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 26 stycznia 2017 r.,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W przedmiocie przyjęcia (odmowy przyjęcia) skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia Sąd Najwyższy orzeka w ramach tzw. przesądu, którego celem jest wyeliminowanie takich skarg, które są oczywiście bezzasadne (art. 424⁹ w związku z art. 398⁹ § 2 i art. 424¹² k.p.c.).

Oceny, czy skarga jest „oczywiście bezzasadna” należy dokonywać w powiązaniu z pojęciem „niezgodności orzeczenia z prawem”, skoro jest ono elementem konstrukcyjnym skargi (art. 424⁵ § 1 pkt 3 i 6 k.p.c.). Orzeczenie niezgodne z prawem - w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. w związku z art. 417¹ § 2 k.c. - to orzeczenie, które jest sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami i z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej. Takie definiowanie pojęcia „orzeczenie niezgodne z prawem” wynika ze specyfiki władzy sądowniczej oraz jej ustroju i w konsekwencji konieczności formułowania autonomicznej, swoistej definicji bezprawności, jako przesłanki odpowiedzialności państwa za szkodę wyrządzoną orzeczeniem sądowym. W orzecznictwie Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości podkreśla się, że szczególne funkcje wypełniane w państwie przez sądy oraz zasada pewności prawa powodują, że państwo może ponieść odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną orzeczeniem sądowym tylko wtedy, gdy sąd naruszył prawo w sposób oczywisty, w przypadku bowiem wykonywania władzy dyskrejonalnej niezbędny jest pewien margines błędu, którego popełnienie nie może rodzić odpowiedzialności odszkodowawczej państwa (orzeczenie z dnia 30 września 2003 r. w sprawie C - 224/01, Gerhard Köbler v. Austria).

Przyjęte rozumienie pojęcia niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia ma znaczenie przy ocenie, dokonywanej na podstawie art. 424⁹ k.p.c., czy skargę należy przyjąć do rozpoznania przez Sąd Najwyższy, czy też - jako oczywiście bezzasadna - nie powinna być ona przyjęta. Skarga, której zarzuty nie przekonują o kwalifikowanym naruszeniu prawa, w tym także skarga kwestionująca dokonaną przez sąd wykładnię prawa, która mieści się w granicach

przysługującej sądowi autonomii orzeczniczej, jest w ujęciu tego przepisu skargą oczywiście bezzasadną.

Tak należało ocenić skargę pozwanego D. W. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia - wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 26 lutego 2016 r. Skarżący zarzucił obrazę przepisów postępowania tj. art. 207 § 6 k.p.c., poprzez dopuszczenie spóźnionych dowodów strony powodowej oraz art. 382 z zw. z art. 241 i 391 § 1 k.p.c., polegającą na nieprzeprowadzeniu przez Sąd drugiej instancji uzupełniającego postępowania dowodowego. Skarga nie zawiera jednak przekonujących argumentów, świadczących, że wskazane uchybienia miały wpływ na wynik sprawy, w takim stopniu, aby można było uznać, że zaskarżone orzeczenie jest niezgodne z prawem.

Z tych przyczyn, na podstawie art. 424⁹ k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

aw

aj